

usmíval, bojoval s vlastními myšlenkami, luskal prsty, znovu a znovu ztrácel nezachytitelnou pointu situace. Od samého začátku jsme cítili její paradoxnost. Toto improvizované restaurační tábořiště sub auspiciis vzdálených hvězd beznadějně ztroskotávalo, uboze kapitulovalo, nemohlo dostát nadměrně vzrůstajícím nárokům noci. Co jsme mohli postavit proti jejím bezedným prázdnotám? Noc rozmáchle škrtala to lidské divadlo, které se marně snažily bránit housle, vyplňovala tu mezeru, táhla se svými hvězdokupami na znovu získané pozice.

Viděli jsme rozpelešené tábořiště stolů, bojiště plné odhozených ubrousků a ubrusů, které noc triumfálně překračovala, světlavá a nevypočitatelná. Zvedli jsme se také, ale naše myšlení dávno předstihlo těla a už dlouho utíkalo za hlučným drkotáním jejích vozů, za vzdáleným, široce rozsypaným hvězdným drkotáním těch velkých a jasných cest.

Šli jsme tedy pod raketami jejích hvězd a přimhouřenýma očima jsme předem viděli její vždy silnější a silnější třpyt. Ach, ten cynismus triumfující noci! Když se zmocnila celého nebe, hrála teď na jeho prostorách domino, lenivě, aniž počítala, a miliónové výhry shrabovala bez mrknutí. Potom si znuděna kreslila na zadní stranu odhozených kostek průsvitné klikyháky, usměvavé obličej, stále jeden a týž neměnný úsměv v tisícerych kopiích, který za okamžik – už věčný – přecházel k hvězdám a rozptyloval se v hvězdnou lhostejnost.

Cestou jsme se zastavili na pár kousků v cukrárně. Sotvaže jsme vstoupili zvučícími skleněnými dveřmi do bílé, cukrovou polevou

omítnuté místnosti, plné lesklých sladkostí – noc se všemi svými hvězdami se okamžitě zastavila, náhle bdělá a pozorná, zvědavá, zda ji neunikneme. Čekala na nás trpělivě celou tu dobu, hlídala u dveří, svítila z výše a okny nahlížela dovnitř svými nehybnými hvězdami, zatímco jsme si s dlouhým rozmýšlením vybírali kousky cukroví. Tehdy jsem poprvé spatřil Bianku. Stála, obrácena profilem k pultu, vedle své vychovatelky, měla bílé šaty, byla štíhlá a kaligrafická, jako by vystoupila ze zvěrokruhu. Neotáčela se, stála ve vzorném postoji mladých dívek a pojídala krémový řez. Neviděl jsem ji jasně, byl jsem ještě celý poškrtný hvězdnými klikyháky. Tehdy se poprvé zkřížily naše horoskopy, doposud velmi mlhavé. Setkaly se a lhostejně se odloučily. Ještě jsme v tom raném hvězdném aspektu nepochopili svůj úděl a lhostejně jsme odešli, řinčíce skleněnými dveřmi.

Vraceli jsme se potom oklikou přes vzdálené předměstí. Domy byly stále nižší a řidly, až se konečně před námi rozestoupily i ty poslední a vkročili jsme do jiného podnebí. Vstoupili jsme náhle do lahodného jara, do teplé noci, stříbrně zářící v blátě světlem mladého fialkového měsíce, který právě vyšel. Ta předjarní noc chvatně postupovala, horečně předbíhala své pozdní fáze. Vzduch, ještě před okamžikem prosáklý obvyklou trpkostí této roční doby, stal se náhle sladký a mdlý, plný vůně dešťových kapek, vlhkého jílů a prvních sněženek, lunaticky rozkvétajících v magickém bílém světle. A byl to div, že se pod štědrým měsícem nezařezala noc na stříbrných mokřadích žabí rosolovinou, nevylihla se spoustou jiker, nerozpovídala se tisícem žvatlavých tlamiček tam na písči-